2005-2-RE

CAUSA 2005-2-RE

Número de registre 11-2005. Recurs d'empara

AUTE DEL 25 D'ABRIL DEL 2005

BOPA núm. 39, del 4 de maig del 2005

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el 15 de març del 2005 per la representació processal de la societat Trànsits i Duanes Principat, SL mitjançant el qual interposa recurs de súplica contra l'aute del Tribunal Constitucional del 24 de febrer del 2005 sobre la inadmissió de la causa 2005-2-RE;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment els articles 37.2, 38 i 94;

Vist l'aute esmentat del Tribunal Constitucional del 24 de febrer del 2005;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Miguel Ángel Aparicio Pérez;

Antecedent únic

El 15 de març del 2005, la representació processal de la societat Trànsits i Duanes Principat, SL, va formular un recurs de súplica per demanar la revocació de la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2005-2-RE, presentat per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució. Aquesta inadmissió a tràmit va ser acordada per l'aute del Tribunal Constitucional del 24 de febrer del 2005.

La representació processal de la recurrent manifesta que no comparteix les consideracions del Tribunal perquè considera que "confon dos conceptes jurídics que són diametralment oposats, una cosa és el petitum que és la petició concreta de la part, i altra cosa diferents són els motius de la demanda i del recurs d'apel·lació". Segons el parer d'aquesta part, els tribunals ordinaris no han contestat a tots els arguments adduïts –que reprodueix novament en l'escrit de súplica- i "no és suficient pronunciar-se en general sobre la qüestió debatuda, s'ha d'entrar en l'anàlisi concret de totes les pretensions de les parts."

Pel que fa a la vulneració de la presumpció d'innocència, aquesta representació processal també discrepa amb el Tribunal Constitucional, ja que no es pot condemnar ningú en base a una prova imprecisa i en el procés a quo "no apareix cap prova directa, i tampoc indirecta o de presumpcions, sinó únicament indicis sospites."

Per acabar, l'escrit sol·licita al Tribunal Constitucional que admeti a tràmit, amb efectes suspensius, el recurs d'empara 2005-2-RE, que dicti sentència en què atorgui l'empara sol·licitada i que anul·li les decisions recorregudes.

Fonament jurídic únic

Aquest recurs de súplica no afegeix res de nou a les al·legacions del recurs d'empara, inadmès a tràmit per l'aute del Tribunal Constitucional del 24 de febrer del 2005. En aquesta resolució s'indicava que el recurs mancava de contingut constitucional per no trobar-se, de tota evidència, en cap dels supòsits protegits pel dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució. D'una banda, es deia que la jurisdicció ordinària havia tingut en compte els petita diversos en les instàncies respectives; i, d'altra banda, especialment per part de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, s'havia estimat l'existència de culpa in vigilando de caràcter administratiu i, en conseqüència, una manca de diligència en la custòdia. Com a conseqüència d'això, no es produïa cap incongruència omissiva, ni es vulnerava el principi de presumpció d'innocència, traslladat de l'àmbit penal a l'administratiu sancionador i al·legat pel demandant, avui recurrent.

En l'escrit de súplica que ara analitzem, es torna a insistir, com hem dit, en plantejaments idèntics als ja efectuats en el recurs d'empara: la jurisdicció ordinària no ha respost les seves al·legacions o motius de la demanda. En paraules textuals d'aquest escrit: "Les Sentències encara que si es va pronciar (sic) sobre la petita de la demanda jurisdiccional i després del recurs, no es pronuciar (sic) sobre tots i cadascun dels arguments invocats per aquesta part en cap dels considerants de les resolucions judicials."

En concret, si deixem per més endavant la invocació del dret a la presumpció d'innocència, el recurrent havia invocat que la finalitat de la Llei contra el frau en matèria duanera no era la de perseguir errors involuntaris i que l'empresa havia regularitzat els pagaments de l'impost al servei de duana. Per contra, també admet de forma expressa que aquesta jurisdicció sobre el petitum de la demanda "si que es van pronunciar les (sic) Tribunals, desestimant la demanda i desestimant el recurs d'apel·lació". Davant d'això, el recurrent estima que aquest "Tribunal Constitucional confon dos conceptes jurídics que són diametralment oposats, una cosa és el petitum que és la petició concreta de la part, i altra cosa diferents són els motius de la demanda i del recurs d'apel·lació". I afegeix en un altre paràgraf, per reiterar i clarificar, que "per evitar caure en incongruència s'han d'abordar tots els arguments al·legats per les parts litigants."

Lamentem haver de treure aquesta part del seu error involuntari. Tanmateix, aquest Tribunal no va confondre ni en l'aute esmentat, ni en la nostra jurisprudència anterior els motius de la demanda amb la petició de la demanda. És cert, que la causa petendi es concreta en els fets i fonaments jurídics que donen lloc al petitum. El que hem mantingut i se segueix mantenint, contràriament al que reclama el recurrent actual, és que, en virtut del principi iura novit curia i com a exigència de la naturalesa de la potestat jurisdiccional, el dret a la congruència en les sentències no exigeix la contestació individualitzada de totes i cada una de les interpretacions o arguments ("fonaments jurídics") que la part efectua per recolzar la pretensió sinó, a aquests efectes, la contestació jurisdiccional, positiva o negativa, a la causa petendi en el vessant de la reposició del subjecte en el dret o drets que diu que s'han vulnerat. Per aquest motiu, quan una sentència judicial concedeix tot

el que s'havia demanat o rebutja tot el que s'havia demanat, com a regla general no incorre en incongruència. Pot incórrer en manca de motivació, però no en incongruència (plus, infra o ultra petita). En conseqüència, aquest Tribunal ha entès i entén, en contra de l'opinió del recurrent, que el dret a la jurisdicció de l'article 10 de la Constitució no integra en el seu contingut constitucional l'obligació de contestar a tots i cada un dels arguments esgrimits per la part.

I, quant a la vulneració del principi de la presumpció d'innocència al·legada, la jurisdicció ordinària ha establert que es tracta d'una presumpció de culpa administrativa que versa sobre els fets al·legats. Sobre aquest punt, el Tribunal Constitucional no ha d'afegir res, ja que en aquest cas no existeix una correlació entre el principi esmentat i la responsabilitat que s'adquireix per la vigilància obligada de les mercaderies del dipòsit del qual és titular: es produeix aquí una clara inversió de la càrrega de la prova i no es poden aplicar els pressupòsits juridicopenals dels quals sorgeix el principi.

Per tot el que s'ha exposat, hem de desestimar aquest recurs de súplica en la seva totalitat.

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

Desestimar el recurs de súplica formulat per la representació processal de la societat Trànsits i Duanes Principat , SL contra l'aute del Tribunal Constitucional del 24 de febrer del 2005, que inadmetia a tràmit el recurs d'empara 2005-2-RE.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal de la recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 25 d'abril del 2005.

Philippe Ardant

Miguel Ángel Aparicio Pérez

President

Vicepresident

Didier Maus

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat